6. పంట సిరి

"మొక్కజొన్న తోటలో... ముసిరిన చీకట్లలో... మంచెకాడ కలుసుకో... మరువకు మామయ్యా... నను..." మొక్కజొన్న చేను దగ్గర వేసిన మంచె మీద కూర్చుని రాగోలు హుషారుగా పాడుతున్నాడు.

పొద్దు కొండల్లో పడుతోంది.

పక్షులు కిలకిలారావాలతో నివాసాలకు చేరుకుంటున్నాయి.

వేలాది కొంగలు, రామచిలుకలు, గువ్వలు ఎగురుకుంటూపోతుంటే ఆకాశంలో హరివిల్లులా అద్భుతంగా, ఆహ్లాదకరంగా ఉంది ప్రకృతి.

"ఏరోయ్ రాగోలూ... ఎంది యవారం? పైరాడతన్నావు! ఇంటికి రావెట్టా?" నెత్తిమీద చిన్న మేతమోపు పెట్టుకుని గట్టున నడిచిపోతున్న పక్క చేను సుబ్బయ్య అడిగాడు.

"చేను వదిలి ఇంటికి రాబుద్ధి కావటం లేదు మామా! ఇక్కడే ఉందామనిపిస్తంది!"

"ఉండరాదురా మరి! అడివి పందులు మొక్కజొన్న చేలన్నీ నాశనంచేసి వదిలి పెడతన్నయ్. నువ్వు గోల చేస్తంటే రాత్రిపూట అవి రాకుండా అయినా ఉంటయ్! ఇంటికిపోయి ఎవురోకరి చేత బువ్వ పంపిస్తాలే!"

"ఓయ్ మామా... ఏముంది మామా నా మొక్కజొన్న చేను. ఒక్కోకండె మూరెడు పొడుగున వచ్చింది. చూద్దామన్నా చిన్న సైజు కండె లేదు. అంతా ఏ క్లాసుగా ఉందనుకో కండె!"

"నీదంతా ఏ క్లాసేలేరా! నీ బదాయికి తగ్గట్టుగానే ఇయ్యేడు నీపాటు అట్ట కుదిరింది. మేమేమో యిత్తుల్లో మునిగిపోతిమి. నీకేమో మంచి యిత్తులు దొరికె. ఏ కంపెనీ యిత్తుల్రా ఇయ్యి?"

"ఏమో మామా, నా కయ్యేం తెలవదు. మా బామ్మర్ది తెచ్చాడు యిత్తులూ, మేం నాటాం. రా మామా, చేను చూద్దువు. ఎన్ని కింటాల్లు అవతయ్యో, ఎట్ట ఉందో"

"బాగానే ఉందిలేరా, కనబట్టంలా! లోనికి వచ్చి చూడాలెట్టా? బాగానే అవతయ్యిలే మొక్కజొన్నలు. డబ్బు పోసుకుంటావులేరా!"

"మీ చేను ఎట్టవుందేంది మామా?"

"ఏముంది? సగం కండెలో గింజ పోసుకుంటే, సగం గింజలేకుండా ఉత్త కండె ఉంది. ఏంచేద్దాం మనం, ఎంత ప్రాప్తమో అంత! ఇంతకీ నువ్వు ఇంటికి వస్తన్నావా, లేదా?"

"వస్తన్నా మామా! మొక్కజొన్న దంటు చివర్లు ఒక పనకోసా. గొడ్లుకి ఒక మేతకన్నా వచ్చిద్దిగా.ఎత్తక వస్తున్నావుండు" అని రాగోలు చేను లోపలికి వెళ్ళాడు.

నెత్తిమీద మోపులతో ఇద్దరూ ఇంటిదారి పట్టారు.

మాట్లాడుకుంటూనే చేలగట్లుదాటి డొంక ఎక్కారు.

డొంకలో ఇంకా కొంత మంది కలిశారు.

"మొక్కజొన్నలు ఎంత ఉండొచ్చు మామా ఇయ్యేడూ?"

"ఏమోరా ఎట్ట చెబుదాం? నాలుగేళ్ళనాడు ఆరొందలు జేసి అమ్మేం. ఆ ధర ఇంకేం చూడబోతాం అనుకో! కనీసం ఐదువందలు ఉన్నా నష్టపోకుండా ఉంటాంరా."

"మనం కొనేవాటి అన్నిటికీ ఒక యిత్తు లేందీ, ఎరువులేందీ, మందులేందీ ఆకరికి కూలీనాలీ గూడా పెరిగిపోయే. మనకి పండి మనం అమ్ముకునే వాటి దగ్గరికి వచ్చేసరికి ధరలు దిగసారిపోతండె. కాలం ఇట్టాఉంటే రైతు ఎం బతుకుతాడు మామా?" విచారంగా అన్నాడు రాగోలు.

"ముందు యేసిన వాళ్ళ పంట ఇంటికి వచ్చిందిగా. యేపారస్తులు నాల్రోజుల్లో కొనక పోతారా? చూద్దాం ఎంత చేసి కొంటారో!" అన్నాడు సుబ్బయ్య.

మాట్లాడుకుంటూనే ఇంటికి చేరారు.

సుబ్బయ్య, రాగోలు వాళ్ళ ఇళ్ళు కూడా దగ్గిర దగ్గిరగానే ఉంటాయి.

* * *

నెలరోజులు జరిగిపోయాయి.

ముందుగా మొక్కజొన్న వేసుకున్న వాళ్ళకీ, వెనుక వేసుకున్న వాళ్ళకీ అందరికీ పంట ఇంటికి చేరింది.

ఊళ్ళో ఎక్కడ చూసినా మొక్కజొన్న కండెల రాశులే.

కొందరికి ఇళ్ళు పట్టక నడిరోడ్డు మీద సైతం రాశులు పోసుకున్నారు.

పొలం ఎక్కువ ఉండి, ఊళ్ళో పెద్దగా స్థలం లేనివాళ్లు పొలాల్లోనే కండెలు విరగదీయించి అక్కడే కుప్పలు పోసుకున్నారు.

రోజులు జరిగిపోతున్నాయి. మొక్కజొన్నలు కావాలని అడిగిన నాథుడు లేడు. పొలం దున్నీ, విత్తనం నాటుకునీ, ఎరువులు చల్లీ, స్వేదం చిందించీ, అప్పోసప్పో చేసి పెట్టుబడులు పెట్టీ, పంట పండించుకునీ ఆ పంటని అమ్ముకుందామంటే కొనేవాళ్ళు ఎవరూ లేని పరిస్థితి దాపురించింది.

భృతి కోసం, తిండికోసం, ఇతర అవసరాల కోసం రైతులు ఏడాది పొడుగునా చేసిన శ్రమఫలం, స్వేదఫలం, కష్టార్జితం అంతా పంటరూపంలో ఉండటంతో చేతిలో చిల్లిగవ్వ లేక ఆ అన్నదాతలు విలవిలలాడి పోసాగారు.

కర్షక జనావళిలో నిరసన, ఆగ్రహజ్వాలలు పెల్లుబుకిపోతున్నాయి.

కొనే వ్యాపారులు లేకపోవడం,రైతుల నిరసనలతో ప్రభుత్వం రంగప్రవేశం చేసింది.

కేంద్ర ప్రభుత్వం ఎఫ్‌సిఐనీ, రాష్ట్ర ప్రభుత్వం మార్క్‌ఫెడ్‌నీ రంగంలోనికి దించాయి.

ప్రభుత్వం మొక్కజొన్నలకి మద్దతు ధర 445 రూపాయలుగా నిర్ణయించింది.

అదే ధరకి ఆ రెండు సంస్థలూ రైతుల వద్ద నించి కొనుగోలు చేయడానికి సంసిద్ధత తెలిపి సన్నాహాలు ప్రారంభించాయి.

రైతులు తమ సరుకుని మార్కెటింగ్ యార్డులకి తెచ్చుకొమ్మని గ్రామాల్లో దండోరా వేయించారు.

పొద్దున్నే ఇంటిముందు కూర్చుని మొక్కజొన్న పీచుతో మంట వేసుకుని చలికాచుకుంటున్నాడు సుబ్బయ్య.

నోట్లో వేపపుల్ల పెట్టుకుని పళ్ళు తోముకుంటూ రాగోలు వచ్చి తనూ మంట దగ్గర కూర్చుని అన్నాడు.

" ఏం మామా... సందకాడ యిన్నావా తప్పెట? యార్డుకి తీసకపోతే 445 చేసి కొంటారంటగా మొక్కజొన్నలు"

"పోనీయిలే, ఎంతో కొంత చేసి కొంటన్నారు. అదే పదివేలు!"

"తీసకపోదాం మరి?"

"యార్డుకి తీసకపోతే కర్చులు చాలా అవతయ్యిరా. గోతాలూ, బాదుగలూ, ఎత్తుళ్ళూ, దించుళ్ళూ తడిసి మోపెడయిద్ది. అంతకాడికి ఊళ్ళో యేపారస్తులు కొంటే ఎంతో కొంతచేసి ఇక్కడ్నే అమ్ముకోటం నయంరా"

"మనూరి యేపారస్తుల మాట చెప్పు. పాపం పుణ్ణెం లేదు. చిక్కినోడి దగ్గిర చిక్కినట్టు కాజేస్తారు. వీళ్ళకి నేనసలు ఇయ్యను మామా! యార్డుకే తీసకపోతా" అన్నాడు రాగోలు.

"తొందరపడకు. చూద్దాం. ముందు అసలు యార్డులో శాంపుల్ గింజలు తీసకపోయి చూపెట్టాలంటగా."

"చూపెడదాం. ఏం అయిద్దేంది? మనయ్యి పడవా?" అన్నాడు రాగోలు.

తరువాత రెండు రోజులకి ఊళ్ళో వ్యాపారులు 350 మీద కొనుగోళ్ళు మొదలు పెట్టారు.

ఎక్కడో దూరంలో ఏదో ఊళ్ళో ఉన్న యార్డుకి తీసకపోయి ఎక్కడ ఇబ్బంది పడతాం అనే భావంతో కొందరు ఊళ్ళోని వ్యాపారులకి అమ్ముకోవడం మొదలుపెట్టారు.

రాగోలు పది కండెలు మంచివి ఏరుకుని, గింజలు తీసి, శాంపుల్ చూపెడదామని యార్డుకి తీసుకుపోయాడు.

అప్పటికి కొనుగోళ్ళు చేస్తామని చెప్పి పదిరోజులు అయింది.

ఒక్కరైతు దగ్గర ఒక్క క్వింటాల్ కూడా అప్పటికి కొనుగోలు చేయలేదు.

"నాది చాలా బాగుందండీ సరుకు. యాభై కింటాళ్ళు అవతయ్. తీసుకురమ్మంటారా?" ఆఫీసులో ఉన్న బయర్‌కి తను తెచ్చిన గింజలు చూపెట్టి అడిగాడు రాగోలు.

"బాగా ఎండబెట్టుకుని తీసుకురండి. గింజల్లో తేమ 14శాతం లోపు ఉండాలి. నల్లగింజ అనేది ఉండకూడదు. తాలూ, పొట్టు కూడా ఉండకూడదు. చిన్నగింజలు ఉంటే జల్లెడలు వేయాల్సిఉంటుంది. మీరు సరుకు తెస్తే అదే రోజున చెక్ ఇస్తాం, బ్యాంక్ దగ్గరికి తీసుకుపోతే వెంటనే క్యాష్ ఇస్తారు" చెప్పాడు బయర్.

ఊళ్ళో వ్యాపారులకి సరుకు వేస్తే, డబ్బు ఇవ్వడానికి రేపూ మాపూ అంటూ తిప్పించుకుని బాగా ఇబ్బంది పెడతారు.

ఒక్కసారిగా, ఒక్కపద్దుగా ఇవ్వరు. అప్పుడు కొద్దిగా, అప్పుడు కొద్దిగా, ఇలా దశలవారీగా ఇస్తారు. అవి ఒక అక్కరకి రావు. తూకాల్లోనూ మోసం చేస్తారు. ఈ బాధలు లేకుండా డబ్బు కూడా వెంటనే వస్తుంది కాబట్టి, యార్డుకే తీసుకుపోదామని గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నాడు రాగోలు.

ఇంటికి వెళ్ళిన వెంటనే ట్రాక్టర్ వాళ్ళకి చెప్పి కండెలు గింజలు పట్టించాడు.

"ఏరా రాగోలూ... అయితే యార్డుకే తీసకపోతావా?" అడిగాడు సుబ్బయ్య ఆశ్చర్యంగా.

"నీ అసుంటి పిరికోడ్ని కాదు మామా నేను! తీసకపోకుండా ఊళ్ళో యేపారులకి ఇస్తానా ఏంది? 445 ఎక్కడా, 350 ఎక్కడా? పైన 45 ఖర్చులకి పోయినా కింటాకి 50 రూపాయలు తేడా ఉంది. ఎట్టనుకున్నా నాయ్యి 50 కింటాళ్ళు అవతయ్యి! కింటాకి 50 రూపాయలుఅయితే 50 కింటాళ్ళకీ పాతిక వందలు! చూస్తా చూస్తా వీళ్ళ ముకాన పాతికవందలు ఎందుకు పొయ్యాలి? నీ అసుంటోళ్ళు ఉండబట్టే యేపారులు డాబాల మీన డాబాలు కట్టిస్తన్నారు, మనంకుంగిపోతున్నాం"

"పెద్ద నాణ్ణిగాడివి బయలుదేరావు లేరా. అందరికీనీ అంత తెలివి లేకనే ఊళ్ళో అమ్ముకోటం! యార్డుకి తీసకపోతే నానా ఇబ్బంది పెడతార్రా. కుక్కచావు చావాలి. ఎందుకు వచ్చిన బాధ" అన్నాడు సుబ్బయ్య.

"చూద్దాం కానీయ్" అన్నాడు రాగోలు.

పట్టించిన మొక్కజొన్నల్ని వారం రోజులు ఎండబెట్టాడు. గింజ బాగా ఎండిందనుకున్న తరువాత ట్రాక్టర్‌కి వేసుకుని యార్డుకి తీసుకుపోయాడు.

యార్డులోని సిబ్బంది తన మొక్కజొన్నలు మొత్తం బస్తాల్లోనించి కార్చి రాశిగా పోయించారు.

పక్కన ఇంకో మూడు రాశులు ఉన్నాయి. అంటే ఇంకో ముగ్గురు రైతులు తెచ్చారన్నమాట.

ఒకరాశి మీద ఒక రైతు దిగాలుపడి కూర్చునిఉన్నాడు.

ఎఫ్‌సిఐ సెలక్టర్ వచ్చాడు. రాశిని పట్టి చూశాడు.

"గింజలో పొట్టుబాగా ఉంది. తూర్పార పట్టాలి. సన్నగింజ కనడతందీ, బెండ్లు కనబడతన్నయ్. రెండు జల్లెడలు వేయాలి."

"మొక్కజొన్నలు అంటే పొట్టూ, బెక్కూ లేకుండా ఎట్ట ఉంటయ్ సామీ?" అడిగాడు రాగోలు.

"అవి ఉంటే మాకు పడవు. మా ప్రమాణాలకి లోబడి ఉంటేనే పంట కొనగలం. మేం మీ ఇష్టం వచ్చినట్లు తెచ్చి కొనమంటే మాకు ఎలా వీలవుతుంది?"

"ఇంటి దగ్గర బాగా చేసుకొచ్చానండీ. ఇంతమాత్రం ఎవరూ చేయరు"

"వాదన వద్దు. ఎవరికి వాళ్ళు అలాగే అనుకుంటారు. చెప్పిన పని చేయండి" నిష్కర్షగా అన్నాడు సెలక్టర్.

ముఠాకూలీలు వచ్చారు.

"కింటాకి తూర్పుర పట్టినందుకు 15 రూపాయలూ, రెండు జల్లెడలు వేసినందుకు 20 రూపాయలూ! పనిలోకి దిగమంటావా మరి?" అడిగాడు మేస్త్రీ.

"కానివ్వండి మరి. తప్పేదేముంది?" అన్నాడు రాగోలు దిగాలుపడుతూ.

సాయంత్రానికి కూలీలు రెండు జల్లెడలు వేసి, తూర్పారపట్టారు.

మరుసటి రోజు సెలక్టర్ రాలేదు. తరువాత రోజు వచ్చాడు.

"రాశిలో అక్కడక్కడా నల్లగింజ కనబడతంది. కూలీల్ని పెట్టి నల్లగింజ ఏరించండి. నాలుగు నల్లగింజలున్నా చాలు, మొత్తం మొక్కజొన్నలు చెడిపోతాయి" చెప్పాడు సెలక్టర్.

తప్పేదేముంది?

మరుసటిరోజు యార్డు ఉన్న ఊళ్ళోకి పోయి, ఎనిమిది మంది కూలీల్ని పిలుచుకువచ్చి రాశిలో నల్లగింజ ఒకటి కూడా లేకుండా మొత్తం ఏరించాడు.

తరువాత సెలక్టర్ రెండు రోజులు రాలేదు.

ఆయన జిల్లా కేంద్రం నుంచి రావాలి.

అప్పటికి రాగోలు యార్డుకి వచ్చి వారం రోజులు అయింది.

అక్కడ పరిచివున్న నాపరాళ్ళమీదనే పడక! స్నానం లేదు. హోటల్లో భోజనం చేస్తున్నాడు.

డిసెంబర్ నెల. చలికి గజగజలాడిపోతున్నాడు. ఇక బట్టల విషయం చెప్పేపనిలేదు. మురికిపట్టిపోయాయి.

వారం మధ్యలో ఒకసారి ఇంటికి వెళ్ళాడు.

"ఇదేంది ఈ అవతారం? ఆ గుడ్డలేందీ? నాలుగురోజులకే నువ్వు ఇట్ట అయిపోయావు" అంది భార్య విస్తుపోతూ.

రాగోలు ఏం జవాబు చెప్పలేదు.

"ఊళ్ళోనే అమ్ముకుంటే పోయేది గదయ్యా!" అంది ఆమె.

మౌనమే రాగోలు జవాబు.

నీళ్ళు సలసలా మరగబెట్టి తలంటుపోసింది భర్తకి.

"అది గాదయ్యా... నువ్వు బోయి అక్కడ కూర్చుంటే ఎట్ట? ఇక్కడ గొడ్డూ గోదని ఎవురు సముదాయిస్తారు? శనగ చేలో పురుగు ఏం పడినా పడింది. ఇప్పుడు మందు యేసుకోకపోతే శనగయిత్తు ఇంటికి రాదు. దివాల ఎత్తిపోవాల్సిందే" అంది ఆమె.

రాగోలు వెళ్ళి చూస్తే శనగ చేలో పురుగుఎక్కువగా ఉంది.

యార్డులో గింజలు కుప్పపోసి ఉన్నాయి.

పండిన పంట. దిక్కూదివాణం లేదు.

ఇక్కడ మందు వేసుకోవాలా? అక్కడ గింజ దగ్గర ఉండాలా?

"ఎంత తప్పు పని చేసాన్రా దేవుడా? ఊళ్ళో అమ్ముకుని ఉంటే ఈ గతిపట్టేది కాదుగదా! ఇప్పటికైనా అయిందా? ఇంకా ఎన్నిరోజులు పడిగాపులు కాయాలో, ఎప్పుడు కొంటారో, ఇంకా ఎన్ని తంటాలు పడాలో" అని డీలా పడి పోయాడు రాగోలు.

తనతోపాటు మరో ముగ్గురు రైతులు - వాళ్ళూ తనలానే యాతన పడుతున్నారు.వాళ్ళలో ఒకతను అన్నాడు.

"వీళ్ళు రైతుల్ని పొమ్మనకుండా పొగపెడతన్నారు. యార్డులో సక్రమంగా కొంటే రోజుకి లక్ష కింటాళ్ళు రాకపోయినయ్యా? దేశంలో పొగాకు క్రాప్‌హాలిడే కావడంతో అది లేకపోయేసరికి ఎక్కడ చూసినా ఇదే పంటాయె. వీళ్ళు ముప్పయ్ మూడు వంకలు చెప్పి, అరవై ఆరు చెరువుల నీళ్ళు తాపుతుంటేనే ఎవురూ తీసుకురానిది"

నిజమే అనిపించింది రాగోలుకి.

సెలక్టర్ వచ్చాడు. మళ్ళీ చూశాడు.

"చలికాలం కదా, ఎండలు బాగా కాయడం లేదు. సాయంత్రానికి గింజ మెత్తబడిపోతున్నది. కనీసం ఇంకా నాలుగు ఎండలైనా ఎండాల్సిందే. గింజలో ఇరవై శాతం దాకా తేమ కనపడుతున్నది" అన్నాడు.

ఇంకా నాలుగురోజులు ఉండాలన్నమాట.

రాగోలు గుండెల్లో రాయి పడింది. తట్టుకుని నిలబడ్డాడు.

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం ఒకరూ, మరో రెండు గంటల తరువాత ఇంకొకరూ మోటారు సైకిళ్ళు వేసుకుని వచ్చారు. వాళ్ళ వెంట రెండు లారీల మొక్కజొన్నలు కూడా వచ్చాయి. వాళ్ళు తెచ్చిన మొక్కజొన్నలు వెంటనే పాస్ అయ్యాయి, కనీసం చూడకుండానే.

వాళ్ళు వ్యాపారులు!

గ్రామాల్లో 350 మీద కొన్నవాళ్ళు. రైతులో, కూలీలో ఎవర్నో వెంట తెచ్చుకుని వాళ్ళ పేరు మీద అమ్ముకుని సొమ్ము చేసుకున్నారు.

"అదేందండీ. వాళ్ళ సరుకుని అంత తొందరగా కొనడం ఏందీ, మమ్మల్ని ఇట్ట అల్లాడిచ్చడం ఏందీ?" రాగోలు అడిగాడు.

"మిమ్మల్ని మేం అల్లాడిస్తున్నామా? వాళ్ళు తెచ్చిన సరుకు ఎలా ఉందీ, మీ సరుకు ఎలా ఉందీ? వాళ్ళు మాకు బంధువులా? సరుకు బాగుండటమే మాకు కావాల్సింది" అన్నాడు సెలక్టర్.

వాళ్ళు కావాలనే, రైతుల్ని యార్డువైపు రానివ్వకుండా చేయాలనే ఉద్దేశంతోనే ముప్పు తిప్పలు పెడుతున్నారని అక్కడ పడిగాపులు పడుతున్న రైతులకి అర్థమై పోయింది.

రాగోలు తెచ్చిన మొక్కజొన్నలు 15వ రోజుకి పాస్ అయ్యాయి.

అదేరోజు వాళ్ళ ఊరునించి ఒక వ్యాపారి తెచ్చిన లారీ సరుకు క్షణాల మీదనే కొనుగోలు చేశారు.

యార్డు వాళ్ళని తిట్టుకుంటూ రాగోలు ఇంటికి చేరుకున్నాడు.

లెక్క చూసుకుంటే ఊళ్ళో అమ్ముకోవడమే లాభంగా కనిపించింది.

మరుసటి రోజు ఉదయం సుబ్బయ్య పలకరించాడు. "ఏరోయ్ రాగోలూ... కనబడటం లేదు యాడికి పోయావురా? కోస్తామీదకి యేపారానికి గానీ పోయావెట్టా?" నవ్వుతూ పరిహాసంగా అడిగాడు.

"నీ పని అట్టఉంది మామా. పండిన పంట ఊళ్ళోనే అమ్ముకుంటివీ. నేనేమో గవరమెంటుకి అమ్ముదామని పోయి బోల్తాపడితిని. ఇయ్యాల నువ్వు ఏమైనా అంటావు"

"యార్డులో యవారం ఎందిరా?"

"అక్కడ అంతా యేపారుల రాజ్జెమే మామా! యేపారులూ వాళ్ళూ కుమ్మక్కు అయ్యారు. యేపారులు సరుకు తీసకపోవటమే ఆలస్యం కొంటన్నారు. మనం తీసకపోతే మాత్రం నానా ఇబ్బంది పెడతన్నారు."

"అంతేరా, ఇయ్యాలేం కొత్తా? పత్తీ, పొగాకు, యేరుశనగా, ధాన్యం, మిరపా ఏదయినా సరే పండించడం వరకే మనపని. ఫలితం అనుభవించేది వాళ్ళే. రైతుల మీద యేపారం చేసేవోడు ఒక్కోడు ఎంత సంపాయిస్తన్నాడో చూడు. పంటే మనది, సిరి వాళ్ళదే."

"చత్... రైతు బతుకు నీచపు బతుకు అయిపోయింది మామా. పండించుకుని కూడా ఏం ఉపయోగం? పెట్టిన కర్చులు రాలా" అన్నాడు రాగోలు- ఎవరి మీదనో తెలీని నిరసనతోనూ, ఆగ్రహంతోనూ, బాధతోనూ.

ఆదివారం వార్త–18 ఫిబ్రవరి, 2001 &

భారతీయ సాహిత్యం–తెలుగు కథలు–మొదటి సంపుటి